

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תרכד

עש"ק פ' במדבר, מבה"ח וער"ח סיון ה'תשס"ו

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ד שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ו שנה לנשיאותו

יחי אדובנו מורנו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

הרה"ת ר' יעקב מיכאל הלוי שיחי גינזבורג
לרגל יום ההולדת שלו ביום ראש חודש סיון
לאורך ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק,
ומתוך בריאות הנכונה, ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

נדפס ע"י זוגתו

מרת אסתר שתחי גינזבורג

ומשפחתם שיחיו

Eli Shagalov

B"H

HAIMISHE DRIVER
CAR SERVICE

24 Hour Service

15 Passenger Available

CellPhone: (323) 842-3666

Email: haimishedriver@yahoo.com

ב"ה

דבר מלכות

3

התכלית, המטרה והסיסמה של "צבאות השם" / משיחת ש"פ במדבר היחשמיז

זמן הגאולה

8

לתבוא את ביאת המשיח עד באופן של "חוצפה" / הזמן הנוכחי ופרשת השבוע באור הגאולה

ניצוצות של משיח

10

ה"סוסים" לא ישנו את המציאות / פתגמים וקטעים קצרים בעניי גאולה ומשיח

יומן תשמ"ו - פרסום ראשון

12

פרק כ"ט / מהענשה ושמע בבית חיינו - 770 בעונת היחשמיז בימים הסמוכים לשבת זו

כתי"ק - פרסום ראשון

14

העילוי המיוחד שנתחדש בראש חודש סיון / צילום מהגהת שיחות יום ב' דחג השבועות תשמ"ז

1) נוסף ¹⁷בג. ש'אהבת לרעך כמוך" (קדושים יט. יח) הוא "כלל גדול בתורה" (תו"כ ומרשי ע"פ) ומבטל טיבת הגלות (ראה יומא ט. ב. ועוד) וכו' בכל ימי השנה.

2) יתרו יט, א-ב. 3) שבת טו, ב. מכלתא ורשי"י ע"פ.

4) פרשי ע"פ. ובמכילתא (והיב"ע) שם בשינוי לשון (גה' בלקו"ש ח"א ע' 101 ואילך. 108 ואילך).

6) שהיתה כבר בתחלת הבריאה, כמאמר' (שבת סח. ג. פרשי בראשית א. לא) "יום השיש' כו' התנה

הקב"ה עם מעשה בראשית ואמר להם אם ישראל מקבלים התורה אתם מתקיימים כו". ויתירה מזו: חולטת

זו (ליתן תורה לישראל) היתה כבר לפני הבריאה. כמאמר' (פרשי ר"פ בראשית) "בראשית כו' בשביל

התורה שנקראת ראשית כו' ובשביל ישראל שנקראו ראשית כו". כלומר, שכל הבריאה היא בשביל תורה

וישראל יחד (ולא בשביל תורה בנ"ע וישראל בנ"ע). כמובן מזה שב' הענינים ("בשביל התורה", "בשביל

ישראל") באים ²⁴¹בירוש' חיבה אחת ("בראשית", "ב' ראשית"). כידוע שב' פירושים בתיבה אחת שייכים ²⁴²ול"ז (ראה לקו"ש ח"ג ע' 782 ובכ"מ).

6) וק"ר פ"ט, ט. דרך ארץ זוטא פרק השלום. הראה הנחומא (באבער) יתרו ט.

7) כלומר, חוסך שהחלטת הקב"ה (ליתן תורה לישראל) בתחלת ולפני הבריאה ²⁴³בוא לידו מועל.

8) ואף שמוכרה לומר שגם המחלוקת בכל המסעות וההגיות היתה מחלוקת "לשם שמים" (וראה לקו"ש ח"א

ע' 109 בביאור דעת המכילתא (ע"פ יתרו יט, ב). שהמחלוקת לא היתה כמסוטה. כ"א חילוקי דיעות

מצד און דיעותיהן שוות כו'. עיי"ש). כי "ע"פ ה' יחזו וע"פ ה' יסעו" (בהעלותך ט. כ. שם, כג). מ"מ,

בר"ח סיון. נתחדש צניק נעלה יותר, שלא היתה שום מחלוקת, גם לא לש"ש. כ"א אהבת ישראל ("כאיש

אחד", אחדות במעל, בחיוביות), ויתירה מזו - אחדות ישראל ("בלב אחד", אחדות גם בענימיות הלב).

ו"ל שזהו ע"ד העילוי ד"הוי' (ש"א טו, יח) עמו שהלכת כמותו" (מנחמין צג, ב. וראה מאמר אה"ז

הקברים ע' שכו ואילך. אה"ת יתרו ע' חתג ואילך. נ"ך כרך ב ע' תתקמא ואילך. לקו"ש חס"ו ע' 233.

ושי"נ) לגבי 'אלו ואלו דברי אלקים חיים" (גירובין יג, ב. ושי"נ). במחלוקת לשי"ש שחרי גם/מחלוקת לשי"ש ²⁴⁴ (או מחלוקת שמאי וחלל (אבות)). גותן-סו"ס-אפשרית-ענינה-בלש-דבר-שלכן-גם-המחלוקת-מצ"ע-אינה

דבר טוב, (ראה) בנוגע למחלוקת שמאי וחלל, מחלוקת לשי"ש- שהיא-כיום-שבירת-הלוחות. משא"כ מצד

ד' וחו' עמו שהלכת כמותו" - שהלכת היא רק באופן אחד.

8) ולהעיר מתו"א (טו.ג. קט, ג). שבר"ח סיון, יום ג' בשבת חו' (משכנע שכונות). "כאלו כבר נכנסה

כל השכות כו".

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 917-403-5618
סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טל': (04) 8715-770
דואר אלקטרוני: yechy@neto.bezeqint.net • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

העילוי המיוחד שנתחדש בראש חודש סיון

בקשר עם ההתעוררות המיוחדת בשבת זו בענין אחדות ואהבת ישראל, מובא בזה צילום נדיר (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על הערות לשיחות יום ב' דחג השבועות ה'תשמ"ו בהם דובר רבות בענין האחדות

(נדפסו בלקוטי שיחות חכ"ח ע' 241 ואילך)

פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

בתחילת הערה 1 מחק כ"ק אד"ש תיבת "לזה" וכתב: ע"ז.

בסוף הערה 5 תיקן כ"ק אד"ש: באים ב(פירוש) תיבה אחת. אח"כ הוסיף: כידוע שב' פירושים בתיבה אחת שייך זל"ז – ועד שמתאחדים, כהלימוד ב"שעטנז".

בסוף הערה 7 תיקן כ"ק אד"ש: בתחלת ולפני הבריאה תבוא לידי פועל].

בסוף הערה 8 תיקן והוסיף כ"ק אד"ש: לגבי "אלו ואלו דברי אלקים חיים" במחלוקת לש"ש, שהרי ממחלוקת לש"ש (זו מחלוקת שמאי והלל) יכולה להיות בתלמידים שלא שימשו כל צרכם, משא"כ כש'והוי' עמו שהלכה כמותו" – שהלכה היא רק באופן אחד.

המדור מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח זלמן לייב ב"ד יעקב יצחק ע"ה עסטולין

נפטר ביום ט"ו אדר א' ה'תשס"ה

ת. ג. צ. ב. ה.

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם בגאולה האמיתית והשלימה

"רואים בפועל שהנפקת בולים תופסת מקום ופועלת בעולם"
(י"א ניסן תשמ"ה)

למידע, מחירים והזמנות

▶ www.bul.770.org.il ◀

גליון בולים, מעטפת יום ראשון, עלון הסבר, דף מזכרת
אה"ק: 03-9600667 ארה"ב: 212-2023275 א"ל: bul@770.org.il

התכלית, המטרה והסיסמה של צבאות ה'

במלחמה יש צורך באנשים "מבן עשרים שנה ומעלה", ופשיטא שאי-אפשר לקחת ילדים קטנים למלחמה, ועד"ז במלחמה הרוחנית דכיבוש העולם ● משא"כ בימינו אלו, בעמדנו לפני הגאולה העתידה - הרי נכללים בזה (גם) ילדי ישראל הקטנים - שהרי "לגיון של מלך" נמנה "מבן חודש ומעלה" ● ואדרבה: בנוגע לקירוב הגאולה - שזוהי התכלית והמטרה של "צבאות השם", שה"סיסמה" שלהם היא "ווי וואנט משיח נאו" - מודגש יותר חלקם של הילדים הקטנים, מכיון שענינו של משיח צדקנו מודגש אצלם עד כדי כך שנקראים בשם "משיחיי" ● משיחת ש"פ במדבר, מבה"ח וער"ח סיון ה'תשמ"ו - מוגה

התורה לישראל".

כלומר, גם לאחרי ההכנה של ישראל בימים שבין ר"ח לששה בסיון (כנ"ל*) - לא הסתפק הקב"ה בכך, אלא ביקש מישראל "ערבים" שיבטיחו שמירת וקיום התורה ע"י ישראל, וכאשר הציעו ישראל כמה "ערבים" - לא קיבל הקב"ה שום "ערבות" עד שאמרו "בנינו יהיו ערבים שלנו" ו"על ידיהם" ובזכותם נתן הקב"ה את התורה לישראל⁵.

ומזה מובן גם בנוגע להכנה ל"זמן מתן תורתנו" בכל שנה ושנה - שיש צורך גם ב"ערבות" על שמירת וקיום התורה, ו"ערבות" שמקבל הקב"ה היא, כאמור, "בנינו יהיו ערבים שלנו", ילדי ישראל הקטנים שעדיין לא נתחייבו במצוות (שהרי אלו שכבר

א. בין הענינים העיקריים המודגשים בהכנה למתן-תורה הוא - חלקם המיוחד של ילדי ישראל:

איתא במדרש¹ "בשעה שעמדו ישראל לקבל התורה אמר להם (הקב"ה) . . הביאו לי ערבים טובים שתשמרוה ואתננה לכם, אמרו אבותינו עורבים אותנו כו', נביאינו ערבין לנו כו' (ולא קיבלם הקב"ה), אמרו הרי בנינו עורבים אותנו, אמר הקב"ה הא ודאי ערבים טובים, על ידיהם אתננה לכם, הה"ד² מפי עוללים ויונקים יסדת עוז, ואין עוז אלא תורה, שנאמר³ ה' עוז לעמו יתן". וכן איתא עוד במדרש⁴ בסגנון דומה "אמרו לו בנינו יהיו ערבים שלנו, מיד קבלן הקב"ה, ונתן את

(1) שהש"ר פ"א, ד (א).

(2) תהלים ח, ג.

(3) שם כט, יא.

(4) תנחומא ויגש ב.

(5) ראה גם לקו"ש ח"ב ע' 572 ואילך.

(* ס"א בהשיחה (התוועודיות תשמ"ו ח"ג ע' 406).

ממצרים תעבדון אותי על ההר הזה, שתקבלו התורה עליו, והיא הזכות העומדת לישראל¹¹ – נמצא, שבנוגע למתן-תורה מודגש ביותר הענין ד"צבאות ה"¹².

ואף שהשם והתואר "צבאות ה" קאי על כל אחד ואחת מישראל, "הקטנים עם הגדולים"¹², כל בני שיצאו ממצרים – ישנה הדגשה מיוחדת בנוגע לילדי ישראל¹³, ובמיוחד בנוגע למתן-תורה (התכלית והמטרה דיצי"מ), אשר, ה"ערבות" שלהם, "בנינו יהיו ערבים שלנו", היא היא זו שהביאה בפועל נתינת התורה, "על ידיהם אתננה לכם", "מיד קבלו הקב"ה, ונתן את התורה לישראל".

ד. ויש לקשר את הענין ד"צבאות-השם" גם עם פרשת השבוע – פ' במדבר, ובפרט אשר "לעולם קורין פרשת במדבר סיני קודם עצרת"¹⁴:

התחלת ו"ראש" פ' במדבר היא – מנין בני, ענין עיקרי לא רק בפרשה זו, אלא בכל הספר כולו, שהרי ספר במדבר נקרא "חומש הפקודים"¹⁵, על שם מנין בני שבהתחלת הספר (ולאח"כ – בפ' פנחס).

והרי מנין בני הוא – "כל יוצא צבא בישראל... לצבאותם"¹⁶, כלומר, ענין של "צבא", ומכיון שמדובר אודות הצבא דבני – הרי זה "צבאות ה".

אמנם, ענין זה הוא, לכאורה, ראי' לסתור, שהרי "כל יוצא צבא בישראל" הוא "מבן עשרים שנה ומעלה"¹⁶, "מגיד שאין יוצא

נתחייבו במצוות זקוקים בעצמם ל"ערבות", כלומר, ילדים לפני בר-מצוה, וכן ילדות לפני בת-מצוה – שהרי גם לנשי ישראל ניתנה התורה, ואדרבה: "כה תאמר לבית יעקב⁶, "אלו הנשים"⁷, ואח"כ "ותגיד לבני ישראל", אלו האנשים, היינו, שבציווי הקב"ה אודות ההכנה למ"ת קדמו נשים לאנשים⁸.

ב. עפ"ז מובן שבימי ההכנה למ"ת צריכה להיות הדגשה מיוחדת בנוגע לפעולה והתעסקות עם ילדים וילדות לפני בר-מצוה ובת-מצוה.

כלומר, נוסף על הפעולה וההתעסקות עם ילדי ישראל הקטנים במשך כל השנה כולה,

– ובפרט בשנים האחרונות שמרבים לעורר אודות (ציווי והוראת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו ע"ד) הפעולה עם ילדי ישראל (אם כי בסגנון חדש) במסגרת של איגוד מיוחד ששמו "צבאות השם" –

יש צורך להוסיף בפעולות אלו ביתר שאת וביתר עוז – במיוחד – בקשר ובשייכות עם ההכנה למ"ת, מכיון שזוהי ה"ערבות" שעל ידה נותן הקב"ה תורה (כל) ישראל.

ג. ולהעיר, שגם בשמו של האיגוד – "צבאות-השם" – מודגש הקשר והשייכות לכללות הענין דמתן-תורה:

הפעם הראשונה שאז נקראו ישראל בשם "צבאות ה" היא – בצאתם ממצרים – "ויהי בעצם היום הזה יצאו כל צבאות ה' מארץ מצרים"⁹.

ומכיון שהתכלית והמטרה דיצי"מ היא – "בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה"¹⁰, "כשתוציאים

(6) יתרו שם, ג.

(7) מכילתא ופרש"י עה"פ.

(8) ראה לקו"ד ח"ג תקעא, ב ואילך.

(9) בא יב, מא.

(10) שמות ג, יב.

(11) פרש"י עה"פ. וראה שמור"ר פ"ג, ד.

(12) ל' הכתוב – תהלים קטו, יג.

(13) להעיר מסוטה יא, ב, שהגאולה ממצרים היתה "בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור" – שהעמידו בנים וננות בישראל, "צבאות ה", אשר "הם הכירוהו תחלה".

(14) טושו"ע או"ח הל' ר"ח סתכ"ח ס"ד. רמב"ם שם פ"ג ה"ב.

(15) יומא סח, ב (במשנה) ובפרש"י.

(16) פרשתנו ג, ג.

כ"ק אז"ש ביקש שינגנו ניגון של אהבה בגריזות הכי גדולה

אף ה'אלי ג' סיון: לערך בשעה 9:15 הודיע כ"ק אד"ש על התוועדות שיקיים בעוד כמחצית השעה.

אחרי תפלת ערבית, נכנס כ"ק אד"ש להתוועדות דאור לערב חג השבועות.

כ"ק אד"ש דיבר בארוכה על הסיום דמס' סוטה, ובסיום דבריו הזכיר את הענין ד"חוצפה יסגרי", ואמר שיש לתבוע את ביאת המשיח באופן של חוצפה, ש"חוצפה כלפי שמיא מהניא" (נדפס לעיל בתחילת מדור "זמן הגאולה" בגליון זה).

אמר מאמר כעין שיחה ד"ה להבין ענין עומר שעורים ושתי הלחם.

לקראת סיום ההתוועדות ביקש כ"ק אד"ש שינגנו ניגון של שמחה בזריזות הכי גדולה, וניגנו "אין אדיר כה" כו'. בסיום ביקש שוב שינגנו בזריזות ניגון שמח בהקדים ניגון ד' בבות ולפניו ניגון ההכנה, ולאחריו "ניע זשוריצי כלאפצי". אחרי שהזכיר על אמירת ברכה אחרונה ולא ניגנו ניגון שמח אמר כ"ק אד"ש: שינגנו את הניגון השמח, נו! וניגנו "שיבנה ביהמ"ק". אחרי חלוקת הדולרים לטנקיסטים החל כ"ק אד"ש לנגן "כי בשמחה" ויצא לערך בשעה 11:45.

בימים אלו הגיה כ"ק אד"ש את השיחות הראשונות בהתוועדות דש"פ במדבר על-דבר צבאות השם (ראה במדור ה"דבר מלכות" דגליון זה).

המדור מוקדש לעילוי נשמת

ר' ברוך אשר ב"ר זאב ע"ה שמואלי

נפטר ביום ש"ק פ' בהעלותך, י"ד סיון ה'תשס"ג

ומרת גיטל גני' בת ר' אפרים ע"ה

נפטרה ביום ש"ק פ' ויחי, ט"ז טבת ה'תשס"ד

ת. ג. צ. ב. ה.

י"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

הננו מגישים בזאת לקהל קוראינו שיחיו – חלק כ"ט מתוך יומן

מהנעשה ונשמע ב"בית חיינו" 770 בשנת תשמ"ז

בהזדמנות זו אנו פונים לכל מי שיש תחת-ידו יומנים או רשימות משנת תשמ"ז – לשולחם אלינו כדי לזכות בהם את הרבים, וזכות זו תעמוד לו ולכל בני-ביתו

נערך ע"י מערכת "יחי המלך" - ע"פ רשימה פרטית*, 'כלי אחריות'

י"ק אב"ח קודש פ' באגבר, אב"ח וצ"ח סיון: יום ש"ק פ' במדבר, מבה"ח וער"ח סיון: בשעה 1:30 לערך נכנס כ"ק אד"ש להתוועדות. בשיחה הראשונה והשני' דיבר על צבאות השם ועל שייכותם למתן תורה (בנינו ערבים בעדנו), כשהתחיל לדבר על-זה הפנה כ"ק אד"ש את ראשו הק' לעבר מקום עמידת הילדים.

בסיום השיחה השני' ביקש כ"ק אד"ש שהילדים יתחילו כבר כעת בענין של אהבת ישראל וצדקה באופן המותר בשבת עי"ז שכל ילד יתן לחברו את כוסית היין שלו וכל ילדה תתן לחברתה מיני מזונות שלה, וכך יחליפו ביניהם באהבת ישראל. לאחר זה ביקש כ"ק אד"ש שינגנו ניגון שמח ומה טוב הניגון ד"ווי וואנט משיח נאר'.

בהמשך ההתוועדות דיבר כ"ק אד"ש אודות ביטוי האחדות שבשבת זו בשייכות לשנה, לחודש וליום.

כ"ק אד"ש אמר מאמר כעין שיחה ד"ה ויאמר לו יהונתן מחר חודש גו'.

אחרי השאלות בפרש"י וכו' חילק כ"ק אד"ש את בקבוקי המשקה לאירועים השונים, ולאחר-מכן החל לנגן "והריקותי לכם ברכה".

בסיום ההתוועדות אמר כ"ק אד"ש שנשאר עוד הרבה זמן בתוך השבת כדי לערוך בכל מקום כינוסי אחדות. לאחר-מכן עורר על-דבר ההכנות לחג השבועות וכו', וסיים שעל-ידי לימוד הלכות החג ובמיוחד הלכות הקרבנות – ממחרים ומקריבים ופועלים הקרבת הקרבנות בפועל ממש כש... (כ"ק אד"ש החל לנגן:) יבנה בית המקדש במהרה בימינו...

ההתוועדות הסתיימה בשעה 4:45 לערך.

* עריכת היומן נעשתה ע"פ מספר יומנים של אנ"ש והתמימים אשר שהו באותה תקופה ב"בית חיינו" – 770, והעלו על הכתב את אשר ראו בעצמם או שמעו מאחרים. מטבע הדברים יתכן שנפלו אי-אלו טעויות ביומנים אלו אשר חלקם נכתב לעיתים בצורה בלתי ברורה, ואנו מתנצלים ע"כ מראש ו"שיגאות מי ביני".

בצבא פחות מבן עשרים¹⁷, היינו, שלא מדובר כאן אודות קטנים, ואפילו לא גדולים בגדלות דבר-מצוה לחוד, כי אם "בן עשרים שנה", שלמות הגדלות, כידוע בביאור הענין ד"למכור בנכסי אביו עד שיהי' בן עשרים שנה"¹⁸, ומהי השייכות ל"צבאות-השם" דענינו, ילדים וילדות שלפני בר-מצוה ובת-מצוה!?

הביאור בזה – בפשטות:

בצאתם ממצרים, הי' צורך במלחמה כפשוטה – הן בכניסתם לארץ, והן לפני הכניסה לארץ, ומתחיל תיכף ליציאתם ממצרים ("צא הלחם בעמלך גו' לפי חרב"¹⁹) ועד לסוף שנת הארבעים ("וילחם בישראל ויכהו ישראל לפי חרב"²⁰) (אם כי גם מלחמות אלו היו באופן נסי שלמעלה מהטבע), ובנוגע למלחמה – יש צורך באנשים נושאי כלי זין וכו', "מבן עשרים שנה ומעלה", ופשיטא שאי-אפשר לקחת ילדים קטנים למלחמה,

ועד"ז במלחמה הרוחנית דכיבוש העולם – "פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשוה"²¹ – שעיקרה היא "מבן עשרים שנה ומעלה"²², "בן עשרים לרדוף"²³, משא"כ ילדים קטנים – ענינם להתחנך בתומ"צ, אבל לאידך, הבל פיהם ודיבורם ה"ז "הבל שאין בו חטא"²⁴, ועל ידו "העולם מתקיים"²⁴, ועד כדי כך, ש"אין מבטלין תינוקות של בית רבן אפילו לבנין בית

(17) פרש"י עה"פ.

(18) ב"ב קנו, א. וראה לקו"ת פרשתנו ב, רע"א. ובכ"מ.

(19) בשלח יז, ט-יג.

(20) חוקת כא, כג-כד.

(21) בראשית א, כח. ולהעיר ממרו"ל דאדם וחווה כבני עשרים נבראו (ב"ר פי"ד, ז).

(22) שב"ד של מעלה אין קונסים אלא מבן עשרים שנה ומעלה (במדב"ר פי"ח, ד. הוא בפרש"י עה"ת קרח טז, כז. וראה שבת פט, ב. ירושלמי בכורים פ"ב ה"א. ועוד).

(23) אבות ספ"ה. ובמפרשים שם.

(24) שבת קיט, סע"ב. ה"ב. ת"ת לאדה"ז פ"א ה"ג.

המקדש"²⁵.

משא"כ בימינו אלו, בעמדנו לפני הגאולה העתידה – הרי מקרא מלא דבר הכתוב²⁶ "בשובה ונחת תושעון", היינו, שסוף סוף ועיקר לא יהי' ענין של מלחמה, ולא תהי' התנגדות מצדם של אוה"ע, ואדרבה: "והביאו את כל אחיכם מכל הגוים מנחה לה". . כאשר יביאו בני ישראל את המנחה בכלי טהור בית ה"²⁷,

והצורך ב"צבאות ה" הוא בנוגע למלחמה רוחנית, וגוי קדוש מעלה בקודש – למעלה מזה – ע"ד ובדוגמת שבט לוי²⁸, "לגיון של מלך"²⁹, כלומר, צבא שכל ענינו אינו אלא להוסיף כבוד ויקר למלך (ע"ד מש"נ "ושמרו הלויים את משמרת משכן העדות"³⁰, "שומרי משמרת הקודש"³¹),

ומכיון שכן, נכללים בזה (גם) ילדי ישראל הקטנים – שהרי "לגיון של מלך" נמנה "מבן חודש ומעלה"³², "משיצא מכלל נפלים הוא

(25) שבת שם. רמב"ם הל' ת"ת פ"ב ה"ב. הל' ביהב"ח פ"א ה"ב.

(26) ישעי' ל, טו. וראה אוה"ת בא ס"ע שה ואילך. המשך וכנה תרל"ז בסופו.

(27) שם טו, כ.

(28) ראה רמב"ם סוף הל' שמיטה ויובל: "ולא שבט לוי לבד, אלא כל איש ואיש וכו'".

(29) פרש"י פרשתנו שם, מט.

(30) פרשתנו שם, נג.

(31) שם ג, כח. – וראה רמב"ם הל' ביהב"ח רפ"ח: "שמירת המקדש כו' אין שם פחד כו' אלא כבוד לו".

(32) שם, טו. ולהעיר מפרש"י: "למוד אותו השבט להיות נמנה מן הבטן, שנאמר (פנחס כו, נט) אשר ילדה אותה ללוי במצרים, עם כניסתה בפתח מצרים ילדה אותה, ונמנית בשבעים נפש, שכשאתה מונה חשבונם לא תמצאם אלא שבעים חסר אחד, והיא (יוכבד) השלימה את המנין". ועפ"ז, שייך הדבר (לא רק ל"כל זכר", אלא) גם לילדות והכי קטנות – כשם שיוכבד השלימה את המנין דשבעים נפש, ועוד לפני חודש ימים (שלא בא אלא בכדי להבטיח שלא יחסר המנין אפילו אחד, כי כאר"א "צא מכלל נפלים"), כ"א "מן הבטן".

נמנה לקרות שומר משמרת הקודש³³ (אלא, שבנוגע לפעולה ביהדות ותומ"צ ד"צבאות-השם" – ממתנים עד שיגיעו לחינוך ולהבנה כו'³⁴, אבל "מבן חודש ומעלה" נמנים ב"צבאות-השם").

ואדרבה: בנוגע לקירוב הגאולה – שזוהי התכלית והמטרה של "צבאות-השם", שה"סיסמה" שלהם היא "זוי וואַנט משיח נאו", אנו חפצים משיח עכשיו – מודגש יותר חלקם של הילדים הקטנים, מכיון שענינו של משיח צדקנו מודגש אצלם עד כדי כך שנקראים בשם "משיחי", כמארז³⁵ "אל תגעו במשיחי אלו תינוקות של בית רבן".

*

ה. ועל של פועל באתי ועל של עתה באתי:

ראוי ונכון שבכל מקום ומקום שבו ישנו "צבאות-השם", או שייסדו זה עתה ועכשיו – ינצלו את ימי ההכנה ל"זמן מתן תורתנו" כדי להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בכל הפעולות עם הילדים והילדות שלפני בר-מצוה ובת-מצוה, כולל ובפרט בתור הכנה לקבלת התורה, שניתנה ע"י ה"ערבות" של ילדי ישראל.

והכנה זו צריכה להיות ע"י ההוספה בכל עניני תורה ומצוות, ובמיוחד – הוספה באהבת ישראל ואחדות ישראל, אשר, נוסף לכך ש"ואהבת לרעך כמוך"³⁶ "זו כלל גדול בתורה"³⁷, ויתירה מזה: "זו היא כל התורה כולה ואיך פירושה הוא"³⁸, הרי, ההכנה למ"ת היתה, כאמור, ע"י אהבת ישראל ואחדות ישראל, "יחן" לשון יחיד, "כאישי

(33) פרש"י עה"פ.

(34) ראה שו"ע אדה"ז חאו"ח סשמ"ג. וש"נ.

(35) שבת שם.

(36) קדושים יט, יח.

(37) תנ"כ ופרש"י עה"פ.

(38) שבת לא, א. וראה תניא פל"ב.

אחד בלב אחד", שאז "אמר הקב"ה . . . הרי השעה שאתן להם את תורת" (כנ"ל").

ולכן, יש לעורר ולעודד את הילדים שיוסיפו עוד יותר באהבת ישראל ואחדות ישראל³⁹ – עי"ז שכאו"א מהם יעזור ויסייע לחבירו (ילד לחבירו, וילדה לחברתה) בהמטרך לו,

וה"ז גם פעולה של צדקה וגמילות-חסדים – בגשמיות, וגם – ובעיקר – ברוחניות,

כולל – עי"ז שכל ילד וילדה ישתדלו לפעול על ילדים וילדות ונספים (ילדים – בנוגע לילדים, וילדות – בנוגע לילדות) שיצטרפו גם הם ל"צבאות-השם",

ועאכו"כ – שיבואו כולם, גם הקטנים וקטני-קטנים כו'⁴⁰, לבית-הכנסת (לכל הפחות) בעת קריאת "עשרת-הדברות",

כדי שבעת נתינת התורה בזמן מ"ת זה מחדש, הנה (כבפעם הראשונה – כמארז⁴¹ "אמר הקב"ה לישראל, בני, היו קורין את הפרשה הזאת בכל שנה, ואני מעלה עליכם כאילו אתם עומדין לפני הר סיני ומקבלין את התורה") – יהיו נוכחים גם ה"עורבים"⁴².

ו. כדאי – וכדי להתחיל את הפעולה בענין זה תיכף ומיד, הרי

– ב"יום סגולה", יום הש"ק מברכים "חודש השלישי גו' ביום הזה", יום התחלת ההכנה למ"ת, ובמקום מסוגל, בית-כנסת ובית

(39) נוסף על ההוספה בל"ג בעומר – בהתאם להוראה ולימוד מתלמידי רע"ק שפסקו למות בל"ג בעומר כי "נהגו כבוד זה לזה" (ראה יבמות סב, ב), ובודאי בתכלית השלימות, כמתאים לתלמידי רע"ק.

(40) להעיר שבקריעת ים סוף (גמר ושלימות היציאה ד"צבאות ה" ממצרים) – "אפילו עוברין שבמעי אמן אמרו שירה" (ברכות ג, א. סוטה ל, סע"ב. וש"נ).

(41) פסיקתא דר"כ פ' בחודש השלישי (הובא ברוקח סרצ"ו).

(42) ראה בארוכה לקו"ש חכ"ג ע' 250 ואילך. ועוד.

(* ס"א בהשיחה (התוונדויות טס).

מושבותיהם – "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל", עד שאפילו יהודי אחד לא ישאר בגלות – וכולם יחדיו יפגשו בארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקודש ובבית המקדש (שבו נמצא קדש הקדשים), ומכיון שגם בזמן הגלות (ימי חול) זוכרים ומתכוננים לגאולה (שבת), הרי זה מקטין את צער הפרידה והגעגועים, ולכן, גם כאשר נמצאים עדיין בגלות, ממלא כאו"א את תפקידו ושליחותו מתוך שמחה וטוב לבב, ומתוך רגש של אחדות עם כל שאר בני"א, אשר עי"ז גופא ממהרים עוד יותר את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו. (משיחת אור ל"א סיון ה'תשד"מ - בלתי מוגה)

לפי העיתונים משיח כבר יכול לבוא...

נהגו פעם לומר אצל חסידים (בשם של גדולים), שכאשר משיח יבוא, יכתבו אודותיו בעיתונים.

אזי אודות משיח כתבו כבר בעיתונים כמה וכמה פעמים, ואם-כן כבר מניעה ועיכוב זה גם הוסר; יכול כבר משיח לבוא...

(תרגום חפשי משיחת אור לג' סיון ה'תשל"ט - בלתי מוגה)

מפתח התיבה נמצא בידו של כל אחד ואחת וביכלתו לפותחה בכל עת שירצה

וכן תהי' לנו – בפועל ובגילוי ממש, שכן, הענינים דלעתיד לבוא כשלעצמם ישנם כבר עתה, אלא, שנמצאים בהעלם, כמשל האבנים טובות ומרגליות שמונחים בתיבה שלעת-עתה היא סגורה, אבל, מפתח התיבה נמצא בידו של כאו"א, וביכלתו לפותחה בכל עת שירצה, ובמילא, בעמדנו ביום האחרון דימי התשלומין, יש לרצות ולפעול שימים אלו יהיו ימים אחרונים דגלות, שעות אחרונות, עד לרגעים אחרונים דגלות – עי"ז שמוסיף "מצוה אחת", מעשה אחד, דיבור אחד ואפילו מחשבה אחת, שע"ז "הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

(משיחת ליל י"ב סיון ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

המדור מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ד ירמיהו הכהן ולאח ע"ה בלוי

מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומזוזה

נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"

ולע"נ זוגתו הרבנית חנה חיי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל - נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג

לתבוע את המשיח עד באופן של "חוצפה"

והנה בעניינים שבסוף מסכת סוטה הנ"ל¹ יש לומר, בנוגע לענין אחד מהם, שמובן גם בפשטות שהכוונה בו הוא לטוב הנראה והנגלה, והוא הענין ש"בעקבות משיחא (ובפרט שנמצאים אנו בסוף סופן של עקבות משיחא) חוצפא יסגיא":

כמדובר כמ"פ, כבר נפסק בתורה ש"כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה"², וזהו לכל הדעות, ולכן צריך יהודי להראות שהוא רוצה את זה באמת (והרי התשובה היא "ביומא חדא בשעתא חדא וברגעא חדא"³),

ולכן עליו לצפות לביאת המשיח ולתבוע אותו עד באופן של "חוצפה", שחוצפה כלפי שמיא מהניא⁴,

כי למרות שלכאורה זוהי חוצפה כלפי שמיא כביכול, אבל כן הוא פס"ד ברור בתורה (כמו שהובא מהמדרש, הרוקח וכמה ספרים עד לחיד"א⁵, היינו שזהו ענין המובן בפשטות הן לספרדים והן לאשכנזים), שזהו ענין הכרחי וביחד עם זה זכות הכי גדולה, שיהודי צריך להתפלל וכו' אשר "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח" – יה' במהרה בימינו ממש.

וזהו ציווי התורה שהוא גם נתינת כח, שבאם הגאולה מתעכבת לכהרף עין, או אפילו לחלק מזה, עליו לתבוע ובכחו לדרוש והקב"ה ממלא את בקשתו שזה יה' בעגלא דידן ממש, עד – במהרה בימינו ממש,

ולא זו ("בימינו") בלבד, אלא גם כל רגע ורגע נוגע בזה, "כל רגע ורגע עביד עבידתי", שה"עבידתי" האמיתי של כל רגע שבעקבתא דמשיחא הוא –

להוריד ולהמשיך למטה את הגאולה האמיתית והשלימה שהיא עומדת ומוכנה למעלה, שתתגלה ותרד תיכף ומיד, ובאופן של גילוי עד – לעיני בשר,

עד אשר "מלאה הארץ דעה את ה'", כמו שפירש הרמב"ם⁶ שהכוונה בזה גם ל"כל העולם", היינו כל השבעים אומות, שעסקם יהי "לדעת את ה' בלבד", ושהוא אלקי ישראל, "מלך ישראל וגואלו",

בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

(משיחת ערב חג השבועות ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

(1) 'התוועדיות' תשמ"ו ח"ג ע' 461 סי"ב.

(2) סנהדרין צ"ב.

(3) זח"א קטט, סע"א.

(4) סנהדרין קה, א.

(5) ראה לקו"ש ח"ל ע' 183. וש"נ.

(6) ה' מלכים בסופן.

אין כאן "הסכמה", יש כאן דרישה חוזרת ונשנית

מובן וגם פשוט, שכל האמור לעיל¹ שאין ליהודי טענות על העובדה שהקב"ה הביאו "במדבר"² – הרי זה רק ביחס למילוי תפקידו ושליחותו מתוך חיות ושמחה, אבל אין הפירוש שהוא מסכים לכך, ומוכן להשאר במצב זה, רחמנא ליצלן, גם בעתיד.

אדרבה: בנוגע לעתיד - צועק יהודי: "אלקים³ אל דמי לך אל תחרש ואל תשקוט א-ל!"...!

[. .] לאחרי כל העילויים כו' – אינו מוכן להשאר בגלות אפילו עוד רגע אחד בלבד...

ולכן, מבקש יהודי בכל תפלה ותפלה: "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים" – ג' פעמים ביום, וביום השבת – ד' פעמים!

והגע עצמך:

בתפלת שחרית דיום השבת, מבקש יהודי: "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים" – בקשה הנאמרת ב"תפלת העמידה", לאחרי ההקדמה ד"אדני-שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך"⁴, וכפירוש אדמו"ר מהר"ש⁵ [שענינו – "לכתחילה אריבער"⁶] ש"גיד" הוא לשון המשכה [ע"ד "ויגד משה – דברים שמושכין לבו של אדם כאגדה"⁷], כעונה אחר הקורא,

ולאחרי שביקש זאת בתפלת לחש, ב"קלא פנימאה דלא אשתמע"⁸ – חוזר הש"ץ ומבקש זאת עוד הפעם, ולא עוד, אלא שמבקש זאת בקול רם, שכן, בהיותו "שליח-ציבור" [ציבור – ר"ת צדיקים בינונים ורשעים]⁹, ובהדגשה – שישנו וא"ו המחבר את אלו שהם במצב דהיפך הצדיקים עם הצדיקים, חיבור שנעשה אמנם באמצעות "בינונים", אבל סוכ"ס מתחברים הם עם הצדיקים, עד שנעשים כולם למציאות של "ציבור", מציאות אחת], אשר "הן א-ל כביר ולא ימאס"¹⁰ – יש לו "ברייטיקייט" לבקש זאת בקול רם!

ואעפ"כ, כעבור משך זמן – לאחרי קריאת-התורה, ואמירת "אשרי יושבי ביתך", דקאי בפשטות על הישיבה בביתו של הקב"ה, בית המקדש בזמן הגאולה – הנה בראותו שמשח עדיין לא בא... חוזר ומבקש עוד הפעם: "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים"...

ובכן, אין כאן "הסכמה", ח"ו, מצדו של יהודי על ההשאות בגלות ("במדבר"), ההיפך הוא הנכון – ישנה בקשה ודרישה לצאת מהגלות תיכף ומיד; הכוונה בהאמור לעיל שיהודי אינו בא בטענות כו' היא, איפוא, אך ורק בנוגע לעבר, בנוגע למילוי תפקידו ושליחותו כל זמן היותו "במדבר".

(משיחת ש"פ במדבר, ערב חגה"ש ה'תשמ"ה – בלתי מוגה)

(1) ב'התוועדיות' תשמ"ה ח"ד ע' 2136 ואילך.

(2) שלכאורה יכול יהודי לטעון: מדוע מביאו הקב"ה "במדבר", היפך הענין ד"אל תביאנו לידי נסיון", ולא לירושלים, לביהמ"ק ולקדש הקדשים?! אבל אעפ"כ,

אין ליהודי טענות כו', שכן, גם פשוט שבפשוטים מבין שאין לשאול שאלות על הקב"ה (מ'התוועדיות' שם).

(3) תהלים פג, ב.

(4) שם נא, יז.

(5) סד"ה אדני-שפתי תפתח תרכ"ו (סה"מ תרכ"ו ע' עזרתי) (סה"מ תרכ"ז ע' תמ"ג) וראה לקו"ש

שה"ש מא, א.

(6) ראה אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"א ע' תר"ז. לקו"ש ח"א ע' 24. ועוד.

(7) שבת פז, סע"א. וראה חגיגה יד, א. פרש"י ע"ה"ת בא יג, ה.

(8) ראה זח"א נ, רע"ב. ובכ"מ.

(9) כזר לאדן (להחיד"א) עמ"ס אבות פ"ב מ"ד.

(10) איוב לו, ה. ברכות ת, רע"א. שו"ע אדה"ז אר"ח סק"א ס"ה.